

GONIEC KRAKOWSKI

CENY OGŁOSZEŃ. Po tekście 1 milimetr w 2 spłatach, szerokość spłaty 45 milimetrów, po 72 grosze. Dla poszukujących pracy po 20 groszy „Marginesowe” po złotych 3.— za 1 milimetr w jednej spłacie (szerokość spłaty 45 milimetrów).

Rok VI.

Nr. 62.

Kraków, środa 15 marca 1944

Nie zamówione przez Redakcję rękopisy będą zwracane autorom jedynie przy dołączeniu portu zwrotnego. Prenumerata miesięczna 6.— zł, z odroczonym do domu 0.50 zł w Rzeszy z dopłatą portu 7.50 zł. W Gen Gub tylko prenumerata przez urzędy pocztowe. Konto czekowe: Warszawa 658.

Krem realizuje swoje plany wobec Polaków.

Kair nową siedzibą polskiego rządu emigracyjnego. — Anglja bezsilna wobec żądań Stalina.

Sztokholm, 14 marca. Doniesienia, przedrukowane w prasie tureckiej z zbliżającym się przesiedleniu polskiego rządu emigracyjnego do Kairu, potwierdza się.

Interesujący komentarz do tej sprawy podaje dziennik londyński „Observer”, w którym specjalny korespondent donosi, że sowiecki punkt widzenia w konflikcie polskich emigrantów stał się znany z rozmowy, jaka odbyła się niedawno pomiędzy Stalinem a ambasadorem angielskim w Moskwie, Kerrem. Rozmowa ta nie miała formalnego charakteru. Stalin jednak bez żadnych ogródów wyraził swoje poglądy. Jak donosi dalej korespondent angielski,

Stalin określił wszystkie propozycje, wystosowane ze strony polskich emigrantów w ostatnim czasie pod adresem rządu brytyjskiego, jako zupełnie nie do przyjęcia.

Dodał on, że jakiegokolwiek „konferencje” z przedstawicielami polskich emigrantów nie mają żadnego celu. Również pośrednictwo Churchilla zostało w toku tej rozmowy określone jako „nieaktualne”. W Moskwie panuje przekonanie, że nie można oczekiwać żadnych korzystnych pozytywnych rezultatów z rokowań z obecnym rządem emigracyjnym. Poza to — jak podobno zaznaczono na marginesie — „problem polski” mógłby w obecnej fazie wojny wywołać w jeszcze silniejszej mierze napięcie stosunków pomiędzy aliantami, niż to już miało miejsce dotychczas.

Wpływy bolszewickie wśród emigrantów w Anglii.

Kraków, 14 marca. Podczas gdy oficjalne placówki moskiewskie starają się środkami dyplomatycznymi uniemożliwić wszelkie próby emigracji polskiej w stosunku do aliantów, nieoficjalna Moskwa, tj. agencja, subwencjonowana i szerczona przez tajnych i jawnych agentów Czerwonej Międzynarodówki, stara się o podminowanie moralno-politycznej pozycji emigrantów polskich w Anglii, szerząc w ich własnych szeregach dezorientację i tendencje rozkładowe. Problemem tym zajmuje się „Gazeta Ilustrowana” w artykule pod tytułem: „Wpływy bolszewickie wśród emigracji polskiej w Anglii”. Czytamy tam m. in.:

Urzędowe koła sowieckie stosują od pewnego czasu w dyskusji nad zatargiem polsko-sowieckim pewną wstrzemięźliwość, która widocznie sprząda się do tego, że Londyn przedewszystkiem nie życzy sobie, aby nieprzyjemne to zdarzenie w polityce brytyjskiej omawiane było w dalszym ciągu w dotychczasowej formie publicystycznej. Obecnie zaś mnożą się oznaki, że Moskwa nie zasypiała gruszek w popiele.

Za kulisami życia emigracji polskiej daje się już we znaki działalność płatnych agentów Moskwy, których centrum organizacyjnym stał się tak zwany „Klub Polaków postępowych”. Niedawno zostało opublikowane oświadczenie ciemnych tych osobistości, posiadających rozkaz z Moskwy, aby siał tendencje rozkładu w szeregach emigracji polskiej dopóty, dopóki rząd emigracyjny nie okazał się skłonny do przyjęcia postulatów Moskwy. Jest faktem charakterystycznym, że elaborat ten został

Konferencja amerykańsko-angielska.

Lizbona, 14 marca. Z wiadomości nadchodzących z Londynu, wywnioskować można, że w najbliższym czasie odbędzie się w Londynie rzekomo bardzo ważna konferencja polityczna pomiędzy Anglią a Stanami Zjednoczonymi.

Europejska opinia publiczna od dłuższego już czasu odnosi się z wielkim sceptycyzmem do takich konferencji. Jakkolwiek w londyńskich kołach dyplomatycznych istnieje pogląd, że Roosevelt stara się o to, aby usunąć między sobą a Anglią wszelkie powody do konfliktów zewnętrzno-politycznych w tym celu, aby powiększyć swoje szanse wyborów w Ameryce, to jednak nie należy przeczyć, że zasadnicza tendencja polityki Stanów Zjednoczonych polega na tem, aby odebrać Anglikom ostatecznie ich posiadłość, położoną poza kręgiem macierzystym.

Można przypuszczać, że ta opinia Stalina, która bezwątpienia zrozumiano w Londynie jako ostrzeżenie, stanowi bezpośrednią przyczynę decyzji rządu angielskiego wyznaczenia polskiemu rządowi emigracyjnemu innego miejsca pobytu. Jest rzeczą zrozumiałą, że Churchillowi w obecnej chwili zależy w większym niż dotychczas stopniu na przyjaźni Sowietów, nawet w wypadku, gdyby i tak już w ostatnim czasie bardzo ozięble stanowisko rządu brytyjskiego wobec zagadnień polskich emigrantów miało przez to doznać dalszego zaostrzenia.

W Londynie sądzą widocznie, że jednym z najlepszych środków zapewnienia sobie także na przyszłość przyjaźni Stalina byłoby zrzućcie ze swoich bark polskiego ciężaru.

Kair, stolica Egiptu, odgrywa — jak wiadomo — w dzisiejszej polityce angielskiej smutną rolę miasta, w którym politycy skazani na śmierć, byli sojusznicy aliantów, mogą przeżywać koniec swojej kariery politycznej.

Charakterystycznym przykładem tego jest Jugosłowiański rząd emigracyjny,

który również rezyduje w Kairze, a w ciągu ostatnich miesięcy pozbawiony wszelkich wpływów politycznych, został zdegradowany do roli śmiesznej operetki.

Amerykańska polityka przemocy.

Sankcje gospodarcze przeciwko Irlandji.

Sztokholm, 14 marca. Jak donosi londyński korespondent dziennika „Dagens Nyheter”, w londyńskich kołach politycznych dyskutuje się nad „sankcjami, jakie ewentualnie należałoby podjąć przeciwko Irlandji”.

Podobnie, jak przeciw Hiszpanji, także i w tym wypadku miałoby chodzić w pierwszym rzędzie o zarządzenia gospodarcze. Ograniczenia przywozu wytworów przemysłu amerykańskiego i węgla musiałyby pościągnąć dla Irlandji poważne następstwa. Poza tem liczą się z tem, że już samo oświadczenie przez mocarstwa zachodnie o odwołaniu Irlandji w przyszłości tonażu do dyspozycji musiałyby spowodować, jako trwały stan, nieznośną sytuację.

W jednym z doniesień agencji Exchange Telegraph pisze się, że w Londynie wyrazili obserwatorzy dyplomatyczni, w niedzielną wieczór przypuszczenia, że Stany Zjednoczone wywra silny nacisk gospodarczy na wolne państwo irlandzkie. Wskazuje się na to, że Irlandja jest całkowicie zawiśła pod względem ropy od Stanów Zjednoczonych, jak również od Kanady pod względem dostawy pszenicy, a nadto w poważnych ilościach potrzebują maszyn ze Stanów Zjednoczonych. Exchange przypomina o tem, że już w dawniejszych czasach Stany Zjednoczone zastosować chciały w wypadkach, w których dyplomatyczne propozycje były bezskuteczne, tego rodzaju gospodarczy nacisk.

Rzecznik rządu japońskiego oświadczył wobec korespondentów zagranicznych, że środki, za pomocą których — według doniesienia agencji Reutersa — Stany Zjednoczone usiłują wywrzeć presję gospodarczą na wolną Irlandję, uważa można jako dalszy przykład amerykańskiej polityki przemocy w odniesieniu do państw neutralnych. Ostatnimi czasy środki takie stosuje Ameryka ze znamienne powracającą regularnością.

Jest rzeczą zupełnie jasną, że Waszyng-

on z temi kołami, które grupują się około rządu emigracyjnego.

Polacy bowiem, przebywający w Anglii, rozpadli się od dłuższego czasu na dwie grupy.

Pierwsza składa się z członków rządu emigracyjnego oraz byłych oficerów i urzędników wojskowych, którzy, jako polityczny swój program uznają dyktaturę. Druga zaś grupa posiada zabarwienie demokratyczne. Jak mówi „oredzie”, obejmuje ona organizacje pracownicze. Ci „demokraci” są jednak mniej silni w Anglii, ponieważ nie dysponują dotąd własną prasą, koła bowiem międzynarodowej emigracji polskiej dokonują rozdziału zapasów papieru, jakimi dysponują wyłącznie tylko na dobro takich organów, które odnoszą się do nich przychylnie. Reprezentacja emigrantów polskich wzbrania się nadto publikować jakiegokolwiek komunikaty tej organizacji demokratycznej. Nie przyjmuje się nawet płatnych ogłoszeń. Istnieje zarządzenie wydane przez wysokie osobistości z pośród rządu emigracyjnego, w którym tłumaczy się przyczyny bojkotu, stosowanego w odniesieniu do demokratów polskich w Anglii.

Prócz tego istnieje zakaz sprzedawania broszur demokratycznych w magazynach polskich.

Szczególnie rewelacyjne są wyjaśnienia, podawane w tem oświadczeniu w odniesieniu do adherentów tej t. zw. demokracji polskiej w Anglii. Wynika z nich, że oprócz szeregu instytucji, które z polskością mają jedynie tylko tyle wspólnego, że są polskimi z nazwy, należą do tej demokracji również i członkowie byłej brygady międzynarodowej, a dalej jeszcze osławiona biblioteka, nosząca nazwę „Wolna Polska”, która powstała z fundacji sowieckiej. Wreszcie zalicza się do tej demokracji kilka lewicowo-radikalnych organizacji robotniczych. Liczebnie najsilniejsi w tej demokracji, która propagować ma wśród Polaków w Anglii tezy bolszewickie, są „przedwojni” emigranci polscy, t. zn. byli obywatele polscy wyznania mojżeszowego.

Czyszczenie luzy dalekonośnego działu.

ko na własne siły, o ile chodzi o zaopatrzenie w niezbędne artykuły codziennego użytku, ponieważ żegluga okrętowa zostanie utrudniona.

Przerwanie komunikacji pasażerskiej między Anglią a Irlandją.

Sztokholm, 14 marca. Angielskie ministerstwo spraw wewnętrznych podało wczoraj rano do wiadomości, jak donosi brytyjska służba informacyjna, postanowienie rządu, że — z pewnymi wyjątkami — „musi się wstrzymać ze względów wojskowych” wszelką komunikację pasażerską pomiędzy Wielką Brytanią z jednej a północną Irlandją i republiką irlandzką z drugiej strony.

Ameryka a przyszłość Europy.

Genewa, 14 marca. Znany literat Demaree Bess pisze w artykule wstępnym dziennika „Saturday Evening Post”, że nie całe dwieście lat temu Europa zdecydowała o losie kolonij amerykańskich, jednakże kolonje te były zdania innego i usamodzielnily się.

Obecnie zaś Amerykanie zamierzają zdecydować o losie Europy, usiłując zaprowadzić wszędzie konstytucję amerykańską. Jednakowoż narody europejskie znów inaczej się na to zapatrują. Niemcy wybrałby sobie również i dziś ponownie reżim autorytatywny, ze systemem bowiem demokratycznym poczyniono tam zbyt niedobre doświadczenie.

Podobnie rzecz się ma w innych państwach. Czechosłowacja zaprowadziła u siebie system demokratyczny, ale w roku 1938 i 1939 porzucili ją protektorzy demokratyczni. Z tych też przyczyn odczepiono się zwolna od t. zw. rządów emigracyjnych w Londynie, są one bowiem przestarzałe i nie mogły się przyczynić do ponownego wskrzeszenia państw o ustroju stałym. W sposób zupełnie ogólny uważa się w Europie metody demokratyczne jako nie modne, chodzi tylko jeszcze o to, czy poszczególne państwa przyjmą system bolszewicki, czy też zorganizują innego rodzaju rząd autorytatywny. Ameryka w każdym bądź razie nie ma żadnych widoków na zabieranie głosu w sprawie przyszłego kształtowania się Europy.

Groźba bolszewickiego imperjalizmu.

Lizbona, 14 marca. Znanie czasopismo lizbońskie „Esfera” zwraca uwagę, że Europa jest zagrożona przez największy imperjalizm na przestrzeni historii, mianowicie przez imperjalizm bolszewicki.

Marzenia szaleńca, Piotra Wielkiego, chce urzeczywistnić człowiek, którego kiedyś historia nazwie najpotworniejszym zbrodniarzem politycznym, t. j. Stalin. Piotr Wielki w swoim testamentie nakazał swym następcom nie tylko zagarnięcie większej części Szwecji, ale zwłaszcza także obszarów obecnej Finlandji, które wówczas należały do Szwecji. W innym artykule tego testamentu znajduje się zalecenie, aby po zlikwidowaniu Szwecji, podbiciu Persji, opanowaniu Turcji i zawiadnięciu morzem

Bałtykiem podjęto starania o podsuniecie dworom w Wersalu i Wiedniu myśli dalszego podziału świata.

Pracę tę ma ułatwić Stalinowi nowoczesna inwazja, to jest bolszewizm, ponieważ bolszewizm jest najlepszym żołnierzem. Wprawdzie przeciwstawia mu się mocarstwo, które nie istniało jeszcze za czasów Piotra Wielkiego, narodowo-socjalistyczne Niemcy, oraz na szczęście dla Europy kilka narodów antybolszewickich. Obecnie jest na czasie przypomnienie testamentu Piotra Wielkiego, ponieważ Stalin chce go urzeczywistnić. Kto ma odwagę się temu przeciwstawić? Na pytanie to daje jedynie odpowiedź żołnierz niemiecki, naród germański.

Klasyczny przykład.

Paryż, 14 marca. Specjalny trybunał w Północnej Afryce skazał na śmierć b. ministra francuskiego Pucheux.

Skazany był w swoim czasie ministrem spraw wewnętrznych rządu francuskiego w Vichy, w listopadzie 1942 r., t. j. po okupacji północnej Francji przez wojska niemieckie, uciekł do Północnej Afryki i oddał się tam pod opiekę aliantów. Jego nieprzyjazne nastawienie wobec komunistów było znane, wskutek czego ci użyli wszelkich środków, aby unieszkodliwić Pucheux. Po długich rokowaniach ustąpiono wobec nacisku Moskwy. Pucheux został aresztowany, a niedawno postawiony przed specjalnym trybunałem, w którego skład osobowy jakby dla specjalnej ironii, wchodziły osobistość narodowości francuskiej. Jednym z głównych świadków był francuski generał Gierot, który w swoim czasie trzykrotnie złamał słowo honoru, a mianowicie dwa razy, aby uciec z niewoli, a raz, aby przedostać się z południowej Francji do Północnej Afryki. Specjalnym zarzutem, jaki postawiono oskarżeniu pod adresem Pucheux, był fakt, że w czasie swego urzędowania w Vichy miał on traktować nieprzychylnie Żydów i wolnomularzy.

Co stanowiło główny cel tego procesu, wyjaśnił francuski sekretarz stanu Henriot, który nazwał rozprawę przeciwko Pucheux „klasycznym przykładem bolszewickiego procesu pokazowego”. Henriot zwrócił uwagę, że Pucheux już w sierpniu zeszłego roku został skazany przez komunistów na śmierć. Przeprowadzony obecnie proces miał więc jedynie na celu zaprodukowanie sztuczki teatralnej według metody bolszewickiej, przyczem oskarżony jeszcze przed rozpoczęciem procesu był skazany. Uległość wobec Moskwy, nienawiść Żydów wobec narodowo usposobionych Francuzów i brak wszelkiej odwagi cywilnej świadczyły ohydny tanciec dookoła osoby oskarżonego.

„Niech nikt nie da się wprowadzić w błąd — oświadczył Henriot — nie jest to proces przeciwko jednej osobie. Jest to wybitny dowód zależności od Moskwy tych wszystkich, którzy uciekli pod skrzydła emigracji francuskiej. Stanowi to nowy dowód, że protekcja amerykańska czy angielska nie jest w stanie niczego zrobić wbrew życzeniom Sowietów. Wielu zrobiłoby dobrze, gdyby zawsze to mieli w pamięci”.

Komentarze dzienników paryskich do procesu

w Algierze są niezwykle pełne temperamentu i namiętne. „Petit Parisien“ używa bardzo ostrych słów na określenie tego wyroku. Dziennik ten pisze dosłownie: „Emigranci francuscy zasłajają dziś na lawie oskarżonych. Wyrokami na zdających ciarując się oni wzajemnie i muszą biernie przyglądać się, jak bolszewizm bierze nad nimi górę. Zdrada i dwulicowość nigdy nie oplacają się — taka jest nauka z tego procesu”. „Sedzio-wie — oświadcza „Cri du Peuple“ — nie są wie-lice wteję wari, niż oskarżeni”. Pod wszelkimi możliwymi pozorami chcą oni ukryć swoje własne tchórzostwo i zdradę, jakiej sami dopuścili się w Francji.

Prasa hiszpańska przynosi wyczerpujące sprawozdanie o procesie przeciw Pucheux w Algierze i przypomina swoim czytelnikom metody sprawiedliwości bolszewickiej, z jakimi Hiszpania miała sposobność zapoznać się w czasie wojny domowej. Jeden z korespondentów hiszpańskich w Algierze pisze, że wyrok śmierci przeciwko Pucheux jest wielkim sukcesem wpływów komunistycznych. Dziennik „ABC“ pisze, że każdy, kto mógł przysłuchiwać się temu procesowi, musiał odnieść wrażenie, że niema się tu do czynienia z procesem, lecz z jakimś zgromadzeniem politycznym. Wśród mów, jakie tam wygłoszono, rekord postawił komunista Greuter z swą mową propagandową, zawierającą nieustannie obelgi pod adresem oskarżonego.

ści około jednego kilometra. Zaobserwowano również różne trafienia na transportowcach, leżących w porcie oraz przeszkodzone konwojowi Anglo-Amerykanów wzdłuż linii do portu.

Na froncie południowym nie doszło do żadnych poważniejszych akcji bojowych. Również i tu przedewszystkiem w rejonie Casimio ożywiona była w dalszym ciągu komunikacja samochodów ciężarowych anglo-amerykańskich w strefie przyfrontowej. Niewątpliwie zamierzają tutaj Amerykanie silnie rozbudować swe pozycje.

W rychłych godzinach porannych poniedziałku pogoda się wyjaśniła. Czasami nawet pokazywało się słońce. Nie należy jednak liczyć się narazie jeszcze z ustaleniem się pogody i z dalszą jej poprawą. Teren tonie w dalszym ciągu w silnym błocie i nie nadaje się do większych operacji.

Dziennik „Yorkshire Post“ donosi, że również w Australii wielkie panuje rozczarowanie z powodu przebiegu wypadków wojennych we Włoszech. Na ten temat publikuje wspomniany dziennik następujące wywody dziennika „Sydney Morning Herald”.

„Ryzyko niemieckie po lądowaniu naszym pod Anzio nie było zapewne mniejsze od naszego ryzyka, lecz raczej było ono większe. Niemcy jednakowoż posiadali to, czego brakło ich przeciwnikom, a mianowicie siłę decyzji, energię i sztukę improwizowania. Już ostatnia wojna światowa uczy nas, że aljanci wychodzą zawsze bez korzyści, jeżeli stają naprzeciwko wroga zdecydowanego, nie mówiąc już o tem, że wojskowym nonsensem jest prowadzenie dyskusji wzajemnej pomiędzy poszczególnymi placówkami dowódców, jak to jest w zwyczaju w obozie aliantów.

Prawo międzynarodowe fikcją. Francja wobec aljanckiego teroru powietrznego.

Vichy, 14 marca. Organ urzędowy „Moultour“ omawia terór powietrzny. Dziennik oświadcza m. i., że rok 1943 był dla ludności francuskiej szczególnie morderczy z powodu ataków bombowych. W tym roku odnosi się wrażenie, jakgdyby byli aljanci Francji chcieli przewyższyć samych siebie. Nie zadawali się zorganizowaniem ze swymi współnikami sowieckimi teroru w miastach i wsiach francuskich, kontynuują oni, jak pisze dziennik, akcje niszczenia francuskich domów, kościołów i zabytków sztuki. Ostatni rok, jak stwierdza dziennik, zamyka się bilansem 21 tysięcy zabitych lub rannych i 300 tysięcy poszkodowanych i ewakuowanych. Śledząc po obecnym stanie teroru powietrznego, liczba ofiar i ewakuowanych będzie jeszcze większa. Tym, którzy zapytują w związku z tem, czy obowiązują prawa międzynarodowe, jak kończy dziennik, udzielił odpowiedzi angielski major Crisbe w „News Chronicle“ oświadczeniem, że jest karygodną niezręcznością powoływanie się na paragrafy, przewidujące oszczędzanie kobiet, dzieci i starców.

Zacięty opór przeciwko sowieckim atakom w wielkim stylu.

Berlin, 14 marca. Naczelna komenda niemieckich sił zbrojnych komunikuje z Główniej Kwatery Führera w dniu 13 marca: Punkt ciężkości zakrojonych na wielką skalę ataków sowieckich spoczywa niezmienne na południowym odcinku frontu wschodniego. Nasze wojska stawiały tam nieprzyjacielowi atakującym przeważającymi siłami zacięty opór i odparły także wczoraj w ciężkich walkach liczne ataki. W rejonach włamań na południowy-zachód od Krzywego Regu, na południowy-zachód od Humania i w rejonie na wschód od Tarnopola po zniszczeniu większej liczby czołgów nieprzyjacielskich, powstrzymano czołwki zaczepne bolszewików. Podczas tych walk odcięta grupa bojowa pod dowództwem pułkownika Bregenera przez kilka dni powstrzymywała posuwanie się wielokrotnie przeważających alj nieprzyjaciela a następnie wycofała się w walkach, niszcząc także przytem jeszcze w walce wręcz 23 czołgi nieprzyjacielskie.

W ciężkich walkach obronnych ostatnich dni wybitnie wyróżnił się w rejonie na wschód od Tarnopola pierwszy dywizjon pancerny SS „Leibstandarte SS Adolf Hitler“ pod rozkazami zastępcy dowódcy Obersturmbannführera Lehmana i turyński 7 dywizjon pancerny pod dowództwem pułkownika dra Maussa. Odniosły one również szczególnie szatafeta samolotów blickiego wsparcia pod dowództwem kapitana Auffera.

Na środkowym odcinku frontu doszło tylko do potyczek o znaczeniu lokalnym. W zaciętych walkach obronnych nad auto-

stradą smoleńską szczególnie sukcesy obronne wywalczyła wirtembersko-badeńska 78 dywizja szturmowa pod dowództwem generała-perucznika Trauta. Nieprzyjacieli na odcinku tej dywizji stracił w czasie od 3 do 8 marca ponad 4000 zabitych, 43 czołgi, 41 dział i liczną inną broń.

Podczas kontynuowania swych bezskutecznych ataków na północny zachód od Nowia, w rejonie Ostrowa i na froncie Narwy bolszewicy penisili wysokie straty. Własne przeciwataki na południowy zachód od Narwy miały przebieg skuteczny.

W zatępc Fliskiej niemieckie kontruderżowce ostrzeliwały z dobrym skutkiem na półwyspie Magerburg sowieckie pozycje oraz połączenia dowozowe.

We Włoszech przy obustronnej ożywionej działalności oddziałów zwidowczych i wypadowych nie doszło do żadnych działań bojowych o poważniejszym znaczeniu.

Ogień naszej artylerji dalekosiężnej wywołał silne eksplozje i rozległe pożary w miejscach lądowania nieprzyjacielskiego w rejonie Anzio-Nettuno.

Brytyjskie samoloty bombowe i torpedowe zaatakowały w dniu 12 marca na hiszpańskich wodach tryterjalnych przed ujściem rzeki Ebro parowiec niemiecki „Killsi”. Statek zajął się ogniem i zatonął. Kilka brytyjskich samolotów nekajających zrzuciło nocy ubitej bomby na misjskoscwoisli w Niemczech zachodnich.

Nimiskiskie samoloty bojowe zaatakowały obksjky, położone na południowym wybrzeżu Anglii.

Pierścień dookoła wojsk aljanckich na Bougainville zaciska się.

Tokio, 14 marca. Japońskie siły zbrojne na wyspie Bougainville — jak donosi agencja Dome — systematycznie zaciskają z kilku kierunków pierścień okrażający pozycje aljanckie na Torokina. Dnia 12 marca formacja japońska, maszerująca wzdłuż drogi, oddalonej w kierunku północno-zachodnim od aljanckiego lotniska Nr. 3, zajęła ważną strategiczną pozycję. Formacja ta posuwa się obecnie w kierunku południowym.

Państwa neutralne pojmują grę aliantów.

Bukareszt, 14 marca. Na marginesie presji amerykańskiej, wywieranej na Irlandję, zauważyła „Porunca Vremii”.

„Interesujący jest obecnie fakt, że aljanci każdym sposobem wysuwają groźby pod adresem tych krajów, które dotąd trzymały się na boku. Zainteresowanie budzi przede wszystkim stanowisko wszystkich państw neutralnych, które zaczynają pojmować, jaką rolę mają odegrać. Wszystkie one zaś msją widocznie zaimar oświadczyć bez ogródki, że nie są w stanie przyjąć zaproszenia do tej gry”.

Ożywiona działalność oddziałów zwidowczych

Berlin, 14 marca. Ze źródła dobrze poinformowanego dowiaduje się agencja „Telepres“ następujących szczegółów o walkach na froncie włoskim:

Upórwszy deszcz i wynikające z tego dalsze rozmiękniele terenu przeszkadzały również i w dniu 12 marca większej działalności bojowej na frontach włoskich, jak również akcji obustronnej lotnictwa, która ograniczyła się do kilku lotów zwidowczych.

Natomiast bardzo ożywiona była obustronna działalność oddziałów zwidowczych i wypadowych. Zarówno na frontach przyczółka lądowania, jak też i na froncie południowym rozbito kilkakrotnie wzmożnionie oddziały wypadowe Anglo-Ameryka-

nów. Stale odbywające się ruchy wojsk u przyczółka lądowania pod Nettuno, z których domyślać się można, że po zakończeniu się okresu zlej pogody zamierzają tutaj Anglo-Amerykanie znow przystąpić do kroków ofensywnych, baterje niemieckie tak samo zasypują silnym swym ogniem, który spowodował rozległe pożary i eksplozje, jak też ostrzeliwują one silnie punkty oparcia ufortyfikowane przez nieprzyjaciela. Niemieckie baterje dalekosiężne ostrzeliwały w nocy punkty lądowania Anzio i Nettuno, gdzie stwierdzono również ożywiony ruch. Działanie tego ognia miało skutek niesłychany. Wywołano przytem pożary i eksplozje na pasie terenowym długo-

Potworne morderstwa kobiet w Paryżu.

Paryż, 14 marca. Policja francuska wpadła na ślad potwornych zbrodni. których ofiara, według dotychczasowych wyników śledstwa, padło 25 kobiet.

Mieszkańcom ulicy Lesueur w Paryżu zwrócił uwagę od kilku dni niewytłumaczony odor, którego nie umiano sobie w żaden sposób wyjaśnić. Kiedy na prośby kilku mieszkańców mieszkania gasownie wysłała swoich funkcjonariuszy na miejsce, celem poszukiwania za ewentualnym uszkodzonym miejscem w przewodzie gazowym na tej ulicy, odkryli oni w pewnej willi, w piwnicy do centralnego ogrzewania, odcięte głowy kobiet, ramiona, nogi i inne części ciała, co następnie powołało do przemyśleń potwornych zbrodni. Wobec tego natychmiast zaangażowano policję, która niezwłocznie rozpoczęła dochodzenia.

Jak ustalono, willa, obecnie niezamieszkała, wynajął przed dwoma laty pewien lekarz, który prawdopodobnie zwabił do siebie kobiety, następnie zabijał je, a zwłoki ich palił. Znalezione dotychczas części odzieży ofiar pozwalają przypuszczać, że morderca, będący swego rodzaju drugim Landru, zabił 25 kobiet. Na datę zbrodni willi znalazłono dół wapienny głębokości około 3 metrów, w którym znalazłono jeszcze części 15 ludzkich tułowi.

Zdolna sekretarka

Po kolacji część towarzystwa siedziała w salonie, zaś panowie poszli do palarni na dobre cygaro. Tu swobodnie zabawiali się miłą pągawką, żartowaniem, aż wreszcie zeszli na rozmowę o kobietach.

Advokat dr Działynski poruszył temat: stosunek towarzyski szefa ze swymi podwładnymi, jak i niejednokrotnie prowadzi do najsilniejszych węzłów.

— Jest to łatwym do pojęcia — twierdził — że kobieta, która z nami i dla nas pracuje... — Sposobność rodzi miłość — wmsiał się tartując dyrektor banku, pan Faber, przytem zdawało mu się, że powiedział coś wielce inądrego.

Na to prezes tegoż banku, Regulski, odezwał się:

— Przeszło trzydzieści lat pracowałem niemal wyłącznie z pomocą kobiet, nigdy jednak, ani na jeden raz nie odstąpiłem od zasady: żadnych poufałości ani miłostek z podwładnym personelem.

Dyrektor Faber z niedowierzaniem kiwając głową, starał się ukryć ironiczny uśmiek, jakie te słowa u niego wywołały.

— Zdaje mi się, że pan dyrektor powątpiewa o prawdziwości moich słów — rzekł prezes Regulski — przypuszczam nawet dlatego. Prawdopodobnie ma pan na myśli moją byłą sekretarkę, piękną pannę Izabelę Domską. Czy tak?

— Właśnie ona przysłała mi na myśl w tej chwili, panie prezesie.

— To znaczy, że pan uważał ją za swoją kochankę. Czy tak, panie dyrektorze? Proszę mówić szczerze i otwarcie, przed mecenasem Działynskim nie mam żadnych tajemnic.

— A skoro tak i jeśli mam być szczerym, panie prezesie, to powiem. Jak wiadomo, godziny przyjęć stron u pana trwają do godziny 6-ej wieczorem. Od 5-ej jednak nikt nie miał do pana dostępu, ale to absolutnie nie! Drzwi kancelaryjne były i pozostawały stale na klucz zamknięte, dzwonicie i pukanie było daremne, a nawet przez telefon nie było można się z panem porozumieć, chociaż wszyscy doskonale wiedzieli, że pan jest w biurze.

— Nie przeczę, bo tak było istotnie — odrzekł prezes Regulski. — Iza była przepiękna. Jasna blondyna z platynowym odcieniem włosów, była zarówno roztropną, jak i piękną, przytem nadzwyczaj przebiegłą. Przyznaję, że zwłaszcza z początku, spojrzenie tej pełnej wdzięku twarzynki i wspaniałej postaci, często odurzało mnie tak, iż musiałem się niemal gwałtem zmuszać do skupienia myśli na biegu interesów naszej instytucji. Gdy na mnie spójrzała, dosłownie traciłem watek mych myśli. Jestem pewny, że z chwilą wstąpienia do naszego biura, Iza miała zamiar zdobyć mnie dla siebie. Ale moje zasady były silniejsze, niż my oboje razem. Jednak skoro wreszcie zauważyła, że się jej ten plan nie udaje, znacznie oszłabła, aczkolwiek jeszcze nie zniechęcała się całkowicie. Nie była to jej pierwsza u nas posada, lecz mimo tego podziwiałem szybkość, z jaką orientowała się w naszym przedsiębiorstwie. Dość było wymienić jakąkolwiek firmę, ona z najdokładniejszą pewnością umiała wydać zdanie o jej dobroci, stanie jej finansów, wiarytelnosciach, dostawach itd. Dawała pole-

cenia, rady, kontrolowała, dysponowała, nie dopuszczala do mnie uciążliwych i bezcelowych odwiedzin, poprostu w małym palcu miała bieg naszego interesu. Z początku niebrała się zawsze bardzo gustownie i rafinowanie skromnie, z czasem jednak zdumiewająco coraz eleganciej. Często przychodziła do biura w kosztownym futrze. Pewno ma jakiegoś bogatego przyjaciela, wyśiałem nieraz, nie dziwiąc się temu bynajmniej. Aż razu pewnego przyszedł do mnie mój brat i z pewnym zakłopotaniem odezwał się:

— Nie mam zamiaru odgrywać tu roli jakiegoś moralisty i rozumieć wszystko, że ty i Iza, ale mimo tego powinienś zachować pewne formy przyzwoitości i nie narażać się wobec personalu, od prokurentów począwszy, a na woźnych i gońcach skończywszy, na ich języki i rozmowy o was obojgu.

Zdumienie, oburzenie i bezradność z mej strony nie miały granic, gdy mi to samo opowiadział, co i pan, panie dyrektorze przed chwilą, to znaczy o zamykaniu drzwi po 5-ej godzinie, o daremnych próbach połączenia się ze mną telefonicznie itd. Postanowiłem więc sam zbadać tę rzecz aż do sedna. Pokój Izy był tuż obok mojego gabinetu, niedaleko zaś drzwi stało jej biurko, a na niem telefon. — Gdy ktoś chciał wprost ze mną mówić, dzwonek odcywał się najprzód w jej aparacie, i dopiero ona łączyła z moim przez bocznice. Następnego dnia o godzinie 6-ej popołudniu podszedłem bez szmeru do drzwi mojego gabinetu i gdy usłyszałem dzwonek, nagle otworłem drzwi mojego gabinetu i wszedłem do jej pokoju. Ona szybko zerwała się z krzesła, podbiegła do drzwi, otworzyła je i wyjęła klucz ze zamku.

— Dlaczego pani zamknęła drzwi na klucz? — spytałem.

Zmieszana wymówiła się, jakoby to tylko przez „zapomnienie“ i „bezwładnie“.

— A dlaczego telefon wyłączony? — pytałem dalej.

— Bo miałam nieznośny ból głowy — odrzekła spokojnie już całkiem opanowana.

Szczegółowe badania, jakie później zarządziłem, wykazały, że już od półtora roku w ten sposób się urządziła. W jakim celu? Oto chciała w ten sposób wywołać pozór, jakoby była moją kochanką i jako taka, uchodzić za osobę wpływową. Interesanci, którzy przychodzili do mnie, zwracali się do niej, a za pośrednictwem musieli się jej opierać kosztownymi upominkami, albo pieniędzmi. — Teraz dopiero zrozumiałem ten jej luksus i elegancję! Byłem ten strasznie obrzydony. Naturalnie dostawała natychmiast pisemne wypowiedzenie. Do jej prośby o osobiste wytłumaczenie się, nie przychyliłem się. Opuściła nasz dom ze świetnym świadectwem w reku i wkrótce znalazła nową posadę w pewnym wielkiem przedsiębiorstwie przemysłowym, gdzie do tej chwili pracuje i jest jego duszą, a równocześnie oficjalną przyjaciółką swego szefa.

— Zdolna dziewczyna — zauważył dr Działynski z uznaniem.

— Ja mam ze swej strony podziwiam pańską stałość zasad — odezwał się dyrektor Faber do prezesa Regulskiego.

— Podziwiasz pan? — odrzekł tenże cicho i przyniatając figurką z brązu niedopałek cygara, dodał:

— Powiedz pan raczej, że popełniłem najgłupszy grzech z powodu niewykorzystania sposobności.

Zwierzęta pod gradem bomb.

Berlin, 14 marca. Jak doniesiono, sławny berliński zwierzyniec padł po większej części ofiarą bombardowania. Na podstawie informacji, udzielonych przez profesora Hecka, którego urządzenie w berlińskim Ogrodzie Zoologicznym cieszy się światową sławą, wymądzone szkody są następujące:

Wielki dom słoń jest całkowicie zniszczony. Pod gruzami leży 8 zabitych słoń. Trafione zostały wielkie akwarjum z krokodylami, aligatorami i olbrzymimi węzami. Pełne trafienie bombą otrzymała klatka dla krokodyli. Znany dom ptaków, z jego kosztownymi mieszkańcami, uległ częściowemu zniszczeniu. Setki cennych ptaków zginęły, natomiast ocalała bałanternia, w której smażą obecnie pomieszczenie liczne uratowane zwierzęta, wśród nich papugi. Bomby nie oszczędziły także domu mieszkalnego profesora Hecka.

Sławny badacz podał przedstawicielom prasy jeszcze następujące szczegóły. Pomimo bohaterkiej akcji dozorców w godzinie największego niebezpieczeństwa, nie poniesiono żadnych ofiar w ludziach.

Także na nłogo nie napady zwierzęta w ciągu akcji ratunkowej.

Jeden aligator i kilka małp uciekło na nlicę, ale zwierzęta te sprowadzono z powrotem — aligatora bez większych trudności, ponieważ zarzucono mu pętlę dookoła ciała. W samym ogrodzie biegają jednak jeszcze swobodnie dingo (dzikie psy) i inne małe zwierzęta drapieżne, niedźwiedzie, bawoły, jelenie i kilka małp. Zwierzęta te chwytają się sztuka za sztuką.

Goryla nie zdołali dozorczy sprowadzić z powrotem z innymi cennymi zwierzętami w bezpieczne miejsce.

Natomiast wywiezione na czas z Berlina 150 wielkich zwierząt i umieszczone je w sprzyjających majątkach i w zamieszanych Ogrodach Zoologicznych.

Pewien prywatny miłośnik zwierząt przyjął bez wahania orangutana i dwa szympanse. Do tych w bezpieczne miejsce przewiezionych zwierząt należą w pierwszym rzędzie niemowlę nie zastąpione, kosztowne wymierające gatunki, żurzy, dzikie mustangi, kozice, a dalej cenne hodowle dzikich osłów, owiec argalskich, zebrę i bydła Wattussi. Dwa lamparty i dwa tygrysy, dwa orangutany i jeden tyrafa znalazły kwatery w innych Ogrodach Zoologicznych. Słoń morską „Roland“ żyje i znajduje się w berlińskim zwierzyni. W niewygodnym domu dla strusiów żyją także wszystkie hipopotamy i karłowate hipopotamy, wszystkie niedźwiedzie, prócz jednego niedźwiedzia polarnego, którego musiano zastrzelić, a dalej — wszystkie strusie, kazuary i kangury. „Abu Mar-kub“, egzotyczny ptak o dziobie w kształcie buta, przetrzymał również noc grozy.

Ciężko trafiony został natomiast dom zwierząt drapieżnych.

Tu zginęły lwy, tygrysy i lamparty, a także —

„Titus“, samica szympansa, przebywająca w Ogrodzie Zoologicznym od 1925 roku, oraz stara samica orangutana, za którą biegła od drzewa do drzewa żona dozorczy domu małp, usiłując przywabić ją smacznymi kaskami i czułami niowywaniami. Przerazona małpa zgłębła na ndar sereca. Nosorożec „Totto“, którego profesor Heck przywiózł jako młode zwierzę ze swej ekspedycji do Afryki, znajduje się także na liście strat w domu słoń. Tam pozostał przy życiu tylko słoń „Siam“.

Ponad szczęśliwo rozbitem górnym oknem w domu małp poleciał profesor Heck rozciągnąć swoje stare afrykańskie namioty, dzięki czemu pawia-

nom i innym małpom jest ciepło. W stadnie jeleni strasy są znane, swiadcza wśród t. zw. jeleni Arystotelesowych.

W akwarjum zbierało obfite żniwo, obok bomb, także dotkliwie zimno. Węże jadujące i inne bynajmniej nie uciekły, ponieważ zimno poradziło się natychmiast. Tu ocalało tylko kilkadziesiąt stworzeń, a mianowicie krokodyle, kilka dających żółwi, dwa pytony, mające 3 i 5 metrów długości, kilka małych aligatorów, żółwie lądowe i wodne, 5 małych żółwi egzotycznych i 4 olbrzymie salamandry, które są wytrzymałe na zimno. Wszystkie te zwierzęta rozdziela się pomiędzy zamiejscowe akwarja.

Ważnym elementem administracji zlotem w sumie 300 milionów funtów na rachunek Francji.

Ważnym elementem administracji zlotem w sumie 300 milionów funtów na rachunek Francji.

Ważnym elementem administracji zlotem w sumie 300 milionów funtów na rachunek Francji.

Ważnym elementem administracji zlotem w sumie 300 milionów funtów na rachunek Francji.

Obowiązek uczęszczania młodzieży do szkoły zawodowej.

(tp) Kraków, 14 marca. Według informacji otrzymanych od kierowników szkół, sporo uczniów i uczennic, terminujących w różnych gałęziach rzemieślniczych, zauważuje regularne uczęszczanie na lekcje obowiązkowej szkoły zawodowej. Są również i tacy, którzy do szkoły przychodzą bardzo rzadko. W związku z powyższym zwraca się uwagę, że bezpodkreślną odpowiedzialność za regularne uczęszczanie rzemieślniczej młodzieży do obowiązkowej szkoły zawodowej ponoszą rodzice, opiekunowie oraz właściciele warsztatów.

Właściciele warsztatów mają obowiązek zwracać uwagę terminatorom, że zaniedbywanie nauki w szkole zawodowej niekorzystnie wpływa na ich przyszłość oraz usamodzielenie się. Jak

wiadomo, brak świadectwa ukończenia obowiązkowej szkoły zawodowej utrudnia lub wręcz uniemożliwia nabycie księgi czeladniczej i przystąpienie do egzaminu na czeladnika.

Każdy terminator, pragnący poznać gruntownie swój zawód i wyspecjalizować się w nim, nie powinien opuścić ani jednej godziny nauki. W obowiązkowej szkole zawodowej uczęszczanie swoje dotychczasowe wiadomości przez nauki teoretyczne, które stanowią podstawę do wykonania danego rzemiosła. Takie przedmioty, jak materiałoznawstwo, historia zawodu, sprawa przemysłowa, higiena pracy itd. dają przyszłemu rzemieślnikowi wiadomości, bez których obecnie trudno wykonywać rzemiosło zgodnie z wymaganiami dnia dzisiejszego.

KRONIKA

MARZEC 14 Wtorek
Dzisiaj: Zacharjasza
Jutro: Longina m.
Dzisiaj obowiązuje zaclenienie od g. 19.30 do 5.00

Koncert fortepianowy na rzecz R. G. O.

(tp) Kraków, 14 marca. Rada Główna Opiekuńcza, Polski Komitet Opiekuńczy miasta Krakowa, urządza w dniu 18 marca br. (sobota) o godz. 16-tej (4 popoł.) w sali Błękitnej Filharmonii Generalnego Gubernatorstwa, ul. Zwierzyniecka 1, II p., recital fortepianowy prof. Franciszka Łukasiewicza, z którego czysty dochód przeznac-

zony jest dla najbliższych miast Krakowa. Bilety można nabywać od piątku 17 bm. w biurze Komitetu, ul. Kanonicza 14, oraz w kasie Filharmonii GG. w sobotę, godzinę przed rozpoczęciem koncertu.

W kilku wierszach.

Według doniesienia z Waszyngtonu, w tamtejszych kołach dyplomatycznych liczą się z tym, że Stany Zjednoczone wprowadzą zarządzenia gospodarcze, skierowane przeciwko republiki Irlandzkiej.

Z okazji 50-lecia śmierci Ludwika Kosciuszki, będzie wypuszczona seria znaczków pocztowych wartości 4, 20, 30 i 50 fillerów.

Według doniesień z Waszyngtonu, słychać tam pogłoski, że podsekretarz stanu Stanów Zjednoczonych, Stettinius, który w najbliższym czasie przybędzie do Londynu, uda się nade bezpośrednio potem także do Moskwy.

Nieulność przeciwko Stanom Zjednoczonym wymaga się w Anglii coraz bardziej. Angielskie koła finansowe niepokoi-

OBWIESZCZENIA

Obwieszczenia urzędowe
w sprawie ujęcia starozyny i materiałów odpadkowych w mieście Krakau. — Z dnia 6 marca 1944 r.
Stosownie do zarządzenia Nr. 4 Kierownika Urzędu Gospodarstwa Starozyny i Materiałami Odpadkowymi w Generalnym Gubernatorstwie o ujęciu starozyny i materiałów odpadkowych z dnia 30 listopada 1942 r. (Dz. Rozp. 00. str. 762) w sprawie, osoby posiadające swoje miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu w mieście Krakau, są obowiązane oddawać starozynę i materiały odpadkowe każdorazowo za okres kwartału kalendarzowego.

Niniejszym zwracam uwagę na to, że termin oddania starozyny i materiałów odpadkowych za I kwartał kalendarzowy 1944 r. mija z dniem 5 kwietnia 1944 r. Kto nie może dowiedzieć wypełnienia swego obowiązku oddania podlega karze stowornie do § 4 rozporządzenia o założeniu Urzędu Gospodarstwa Starozyny i Materiałami Odpadkowymi w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 14 sierpnia 1941 r. (Dz. Rozp. 00 str. 457).

Stadthauptmann der Stadt Krakau. W zastępstwie: W. F. Konec „Obwieszczeń Urzędowych“.

Kupno nieruchomości

Kamieniec, willa, domy, parcela, gospodarstwo kupno — sprzedaż — ze zmiany przeznaczenia (sechowa, asydu „Pisier“ Kraków Grodzka 59 i piętro Kupie kamieniec lub parcelę centrum Krakowa. Zg. Gomiec Krakowski, Kraków „Nr 8997“

Sprzedż nieruchomości

Parcela, 400 sążni, Borek Fałęcki, sprzedaż: Kraków, Basztowa 10, m. 1. Kamieniec, 28 ubikacji, centrum miasta, sprzedaż: Kraków, Basztowa 10, m. 1. Tel. 159-35.

Kupno

Wzrost starsza, kupuje Chwilkowski, Kraków Krakowska 1, pod Arkadami 9102 Putro damskie, najchętniej perskie, używane, wzrost średni, szerokie kupie. Zg.: Kraków, ul. Lenartowicza 311 p. 7. 9645

Kupno

Wzrost starsza, kupuje Chwilkowski, Kraków Krakowska 1, pod Arkadami 9102 Putro damskie, najchętniej perskie, używane, wzrost średni, szerokie kupie. Zg.: Kraków, ul. Lenartowicza 311 p. 7. 9645

Rożne

Suski, biżuteria, różna galanteria Kraków Kalwajska 7 8831 Kupuje używane wózek dziecięcy — wykonuje naprawy, oraz szyciem gumy. Kraków, Krowoderska 61. 143

Rożne

Suski, biżuteria, różna galanteria Kraków Kalwajska 7 8831 Kupuje używane wózek dziecięcy — wykonuje naprawy, oraz szyciem gumy. Kraków, Krowoderska 61. 143

Rożne

Suski, biżuteria, różna galanteria Kraków Kalwajska 7 8831 Kupuje używane wózek dziecięcy — wykonuje naprawy, oraz szyciem gumy. Kraków, Krowoderska 61. 143

Rożne

Suski, biżuteria, różna galanteria Kraków Kalwajska 7 8831 Kupuje używane wózek dziecięcy — wykonuje naprawy, oraz szyciem gumy. Kraków, Krowoderska 61. 143

Rożne

Suski, biżuteria, różna galanteria Kraków Kalwajska 7 8831 Kupuje używane wózek dziecięcy — wykonuje naprawy, oraz szyciem gumy. Kraków, Krowoderska 61. 143

Rożne

Suski, biżuteria, różna galanteria Kraków Kalwajska 7 8831 Kupuje używane wózek dziecięcy — wykonuje naprawy, oraz szyciem gumy. Kraków, Krowoderska 61. 143

Rożne

Suski, biżuteria, różna galanteria Kraków Kalwajska 7 8831 Kupuje używane wózek dziecięcy — wykonuje naprawy, oraz szyciem gumy. Kraków, Krowoderska 61. 143

Rożne

Suski, biżuteria, różna galanteria Kraków Kalwajska 7 8831 Kupuje używane wózek dziecięcy — wykonuje naprawy, oraz szyciem gumy. Kraków, Krowoderska 61. 143

Rożne

Suski, biżuteria, różna galanteria Kraków Kalwajska 7 8831 Kupuje używane wózek dziecięcy — wykonuje naprawy, oraz szyciem gumy. Kraków, Krowoderska 61. 143

Rożne

Suski, biżuteria, różna galanteria Kraków Kalwajska 7 8831 Kupuje używane wózek dziecięcy — wykonuje naprawy, oraz szyciem gumy. Kraków, Krowoderska 61. 143

Rożne

Suski, biżuteria, różna galanteria Kraków Kalwajska 7 8831 Kupuje używane wózek dziecięcy — wykonuje naprawy, oraz szyciem gumy. Kraków, Krowoderska 61. 143

Rożne

Suski, biżuteria, różna galanteria Kraków Kalwajska 7 8831 Kupuje używane wózek dziecięcy — wykonuje naprawy, oraz szyciem gumy. Kraków, Krowoderska 61. 143

Rożne

Suski, biżuteria, różna galanteria Kraków Kalwajska 7 8831 Kupuje używane wózek dziecięcy — wykonuje naprawy, oraz szyciem gumy. Kraków, Krowoderska 61. 143

Rożne

Suski, biżuteria, różna galanteria Kraków Kalwajska 7 8831 Kupuje używane wózek dziecięcy — wykonuje naprawy, oraz szyciem gumy. Kraków, Krowoderska 61. 143

Rożne

Suski, biżuteria, różna galanteria Kraków Kalwajska 7 8831 Kupuje używane wózek dziecięcy — wykonuje naprawy, oraz szyciem gumy. Kraków, Krowoderska 61. 143

OSKAR DESAGA

przeżył lat 59, zasnął w Panu, po długiej, a ciężkiej chorobie, zapotrzebowaniu św. Sakramentami, w dniu 11 marca 1944 w Krakowie. Pogrzeb odbędzie się w dniu 14-go marca br. o godz. 3 popoł. z domu parafialnego na Cmentarzu Rakowickim, o czym zawiadamiają Krewnych i Przyjaciół, pogrzebowe w zniu.

Nabożeństwo Żałobne

odbędzie się w dniu 22 marca b. r. o godz. 7 rano w kościele p. r. 198 w Podgórze.

EUGENIA

Wyprowadzenie zwłok z Kaplicy na Cmentarzu Rakowickim, na miejsce wiecznego spoczynku, nastąpi w wtorek, dnia 14-go bm. o godz. 2.30 popoł., na który to smutny obrzęd zapraszają Krewnych, Przyjaciół i Znajomych, w głębokim smutku pogrzebi.

Nabożeństwo Żałobne

odprawione zostanie w środę, dnia 15-go b. m. o godz. 9.30 rano w kościele O. O. Reformatów w 180 Krakowie.

JOZEF KUĆ

absolwent Szkoły Ekonomiczno-Handlowej, członek Związku Pracowników w Krakowie

MARJI ŁODYŃSKIEJ

przeżył lat 31, po krótkiej a ciężkiej chorobie, opatrzonej św. Sakramentami, zasnął w Panu dnia 12 marca 1944 r.

Meza św. Żałobna

odprawił ożarnem N. P. Marji, w kościele O. O. Dominikanów w Krakowie, dnia 17 marca b. r., o godzinie 9-tej.

Meza św. Żałobna

odprawił ożarnem N. P. Marji, w kościele O. O. Dominikanów w Krakowie, dnia 17 marca b. r., o godzinie 9-tej.

Meza św. Żałobna

odprawił ożarnem N. P. Marji, w kościele O. O. Dominikanów w Krakowie, dnia 17 marca b. r., o godzinie 9-tej.

Meza św. Żałobna

odprawił ożarnem N. P. Marji, w kościele O. O. Dominikanów w Krakowie, dnia 17 marca b. r., o godzinie 9-tej.

